

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ,

ΑΦΟΡΩΝ

2071

ΤΟ ΠΕΡΙ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ

ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

ΤΩΝ

ΞΕΝΩΝ ΥΠΗΚΟΩΝ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

1868.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ,

ΑΦΟΡΩΝ

Τὸ περὶ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΚΤΗΜΑΤΩΝ

τῶν

ΞΕΝΩΝ ΥΠΗΚΩΝ.

ΥΨΗΛΟΝ ΒΕΖΥΡΙΚΟΝ ΠΟΥΡΟΥΛΔΙ,

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΞΕΝΟΥΣ ΧΟΡΗΓΗΘΕΙΣΗΣ
ΑΔΕΙΑΣ ΕΙΣ ΚΑΤΟΧΗΝ ΑΚΙΝΗΤΩΝ ΞΤΗΜΑΤΩΝ.

Βαθμοφόρε Πατριάρχα τῶν Ῥωμαίων,
Ἐξοχώτατε Ἐφένδη!

Ἐπειδὴ ἐνεκρίθη ἵνα ἀρθῆ ἡ μέχρι τοῦδε ὑφισταμένη ἀπαγόρευσις τοῦ κατέχειν τοὺς ξένους ὑπηκόους κτήματα ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ ἐπικρατείᾳ, παραχωρηθῆ δὲ αὐτοῖς ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο τὸ χαίρειν τὰ αὐτὰ τοῖς Αὐτοκρατορικοῖς ὑπηκόοις δικαιώματα καὶ ἐπὶ ὅροις τισίν, ὧν ὁ κυριώτερος τὸ ὑπάγεσθαι κἀκείνους εἰς τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, αἷς καὶ οὗτοι ὑπόκεινται, εἶχε συνταγῆ ἐπὶ τούτῳ Βασιλικὸς Κανονισμὸς, διαλαμβάνων τὸ τί δεῖ γίγνεσθαι ὡς πρὸς τοὺς ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ ἐπικρατείᾳ ξένους, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελον ἀπολαύει τὰ δικαιώματα ταῦτα, καὶ εἶχον διανεμηθῆ πέρυσιν ἴσα ἔντυπα τοῦ ἐπὶ τούτῳ γενομένου ἐπισήμου μαζπατᾶ, ὅστις ἀφέθη εἰς τὰς Κυβερνήσεις, ἵνα παραδεχθῶσι καὶ ὑπογράψωσι αὐτόν. Καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῶν εἰρημένων Κυβερνήσεων ἡ Ἀγγλία, Γαλλία, Σουηδία καὶ Βέλγιον παρεδέχθησαν ὀλοσχερῶς τὰ ἐν τοῖς διαληφθεῖσι κανονισμῶ τε καὶ μαζπατᾶ διαλαμβανόμενα, καὶ ὑπογραφεῖς ἤδη ὁ μαζπατᾶς οὗτος ὑπὸ τε τοῦ ὑψηλοῦ ὑπουργείου τῶν ἐξωτερικῶν, καὶ τῶν ἐν βασιλευούσῃ Πρεσβειῶν τῶν διαληφθεισῶν Κυβερνήσεων ἀντηλλάγη μεταξύ αὐτῶν, δέον ὅπως

τό μέτρον τοῦτο ἐνεργῆται τούντεῦθεν ὡς πρὸς τοὺς ὑπηκόους Ἀγγλίας, Γαλλίας, Σουηδίας καὶ Βελγίου μόνον· καὶ ἐπὶ τούτῳ στέλλονται τῇ φιλίᾳ τῆς ἐσωκλείστως δέκα ἀντίτυπα τοῦ τε κανονισμοῦ καὶ τοῦ μαζπατᾶ. Τούτων οὕτως ἔχόντων, ἐπειδὴ, ὡσπερ ὁ εἰρημένος Β. Κανονισμός, ἐν περιπτώσει τοῦ χαίρειν τοὺς ξένους ὑπηκόους τὸ δικαίωμα τῆς ἰδιοκτησίας, σαφῶς καὶ διαβρῆδην ὀρίζει τά τε δικαιώματα καὶ τὰς ὑποχρεώσεις αὐτῶν, οὕτω καὶ αἱ πράξεις, αἰτινες φυσικῶς ἀπαιτοῦνται πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καταφαίνονται ἐν τῷ ῥηθέντι μαζπατᾶ, οὐδεμιᾶς παρατηρήσεως ἢ σχολίου χρήζουσι ταῦτα πλέον. Ἐπειδὴ, καθόσον ἐποφείλεται προσοχὴ ὡς πρὸς τὴν ἀκριβῆ διατήρησιν τῶν ἐν τῷ Κανονισμῷ ὀριζομένων χρεῶν, κατὰ τοσοῦτον εἶναι ἀνάγκη ἵνα καταβάλληται προσοχὴ καὶ ὡς πρὸς τὴν καλὴν διαχείρισιν τῶν πράξεων, δι' ἃς ἀφ' ἑτέρου ἐδόθη ὑπόσχεσις καὶ ἀσφάλεια, καὶ ἐπειδὴ, ἐὰν εἰς ἐν πρᾶγμα ἤθελε συμβῆ κατὰ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ κακὴ χρῆσις παρ' οἰουδήποτε μέρους, τὸ δὲ πρᾶγμα ἐκεῖνο, ἐξερχόμενον τῆς περιφερείας του, δύσκολον ἀποβαίνει εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ τις εἰς τὴν εὐθείαν αὐτοῦ ὁδὸν τὸ δὲ ἀντικείμενον τοῦτο εἶναι ἐν ζήτημα, ὅπερ δύναται νὰ πρέξῃ οὐ μικρὰν σπουδαιότητα, δι' ὅλα ταῦτα ἀπαιτεῖται νὰ καταβληθῇ φροντίς εἰς τὸ νὰ γίγνηται προσοχὴ εἰς τὰ ἐν τε τῷ Κανονισμῷ καὶ τῷ μαζπατᾶ διαλαμβανόμενα, καὶ ἐνεργῶνται αὐτὰ ἀνώτερα πάσης παραδρομῆς ἢ λάθους· καὶ ἐπειδὴ διὰ τὰς Κυβερνήσεις, αἰτινες τούντεῦθεν ἤθελον παραδεχθῆ τὴν ἀπόφασιν ταύτην, μόνη ἢ σημειώσεις τῆς παραδοχῆς των θέλει πάντοτε θεωρεῖται ἱκανή, σπεύσῃτε καὶ δώσητε πλήρεις διαταγὰς εἰς οὓς δεῖ, ὡστε νὰ ἐφαρμόζωνται αἱ διατάξεις αὗται πρὸς πάντας ἐξίσου.

1285, Ρεπιούλ-Ἀχῆρ 20 (1868, Ἰουλίου 28).

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ,

ΑΦΟΡΩΝ ΤΟ ΠΕΡΙ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ ΑΚΙΝΗΤΩΝ
ΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΥΠΗΚΩΝ.

Ἰσον Αὐτοκρατορικοῦ Αὐτογράφου.

—ο—

(Ἐνεργισθῶ ἀπαρλλάκτως)

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἀναπτυχθῇ ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐημερία ἐν τῇ Αὐτοκρατορικῇ ἐπικρατείᾳ, τοῦ νὰ ἐκλείψωσιν αἱ ἐκ τοῦ περὶ ἰδιοκτησίας τῶν ξένων ὑπηκόων πηγάζουσαι δυσχέρειαι, καταχρήσεις καὶ ἀμφιβολίαι, καὶ τοῦ νὰ συμπληρωθῇ ἡ ὀφειλομένη οἰκονομικὴ καὶ πολιτικὴ ἀσφάλεια, ῥυθμιζομένου καὶ κανονιζομένου καλῶς καὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου, ἀπεφασίσθησαν ἤδη δι' ὑψηλοῦ Ἴρα δὲ αἱ ἀκόλουθοι νομοθετικαὶ διατάξεις.

Ἄρθρον Α'. Οἱ ξένοι ὑπήκοοι θέλουσιν ἀπολαύει καθ' ὅλην τὴν Αὐτοκρατορικὴν ἐπικράτειαν (ἐκτὸς μόνον τῶν γαιῶν τῆς ἐπαρχίας Χεδζᾶζ) τοῦ αὐτοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας, ὅπερ καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ὑπήκοοι, ἀνευ οὐδενὸς ἄλλου ἰδίου ὄρου, τόσον ἐντὸς, ὅσον καὶ ἐκτὸς πόλεων τε καὶ κωμοπόλεων, ὑποκείμεγοι εἰς τοὺς αὐτοὺς κανονισμοὺς καὶ τὰς αὐτὰς ὑποχρεώσεις, εἰς ἃς καὶ οὗτοι ὑπόκεινται ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, ὡς ἐν τῷ κατωτέρῳ ἄρθρῳ εἰρήσεται. Ἐξαιροῦνται τῆς διατάξεως ταύτης ὅσοι, ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ ὄντες ἀρχῆθεν, μετέβαλον ὕστερον ἐθνικότητα· οὗτοι ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο θέλουσιν ὑπάγεσθαι εἰς τὸν εἰδικὸν περὶ τούτου νόμον.

Ἄρθρ. Β'. Συνεπεία τῆς ἐν τῷ α. ἄρθρῳ διατάξεως, οἱ ξένοι ἰδιοκτῆται κτημάτων, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς πόλεων κειμένων (ἀστυκῶν δηλ. ἢ ἀγροτικῶν), ὑποχρεοῦνται εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν αὐτῶν ὄρων πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ ἑαυτῶν κτήματα, εἰς οὓς ὑπόκεινται καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ ὑπήκοοι. Νόμιμον δὲ ἀποτέλεσμα τῆς τελικῆς ὑποχρεώσεως ταύτης εἶναι

1) ὅτι θέλουσιν ὑπάγεσθαι ὡς πρὸς τὴν κατοχὴν, μεταβίβασιν, ἐκποίησην καὶ ὑποθήκευσιν τῶν κτημάτων, τόσον εἰς τοὺς ἐν ἐνεργείᾳ ἤδη κανονισμοὺς, ὅσον καὶ εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα τεθησομένους ἀστυνομικοὺς καὶ δημοτικοὺς νόμους καὶ κανονισμοὺς.

2) Θέλουσι πληρῶναι πάντας τοὺς δασμοὺς καὶ τοὺς φόρους, εἰς οὓς εἰσὶν ὑπόχρεοι οἱ ὑπὸ οἰονδήποτε ὄνομα ἢ σχῆμα ἐντὸς ἢ ἐκτὸς πόλεων κατέχοντες κτήματα ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ, καὶ εἰς οὓς δύνανται τὸν τεῦθεν νὰ ὑποχρεωθῶσι.

3) Διὰ πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὰ κτήματα, ὡς καὶ ἐν περιπτώσει ἀγωγῆς τινος, ἀφωρώτης ταῦτα, εἴτε ἐνάγοντές εἰσιν, εἴτε ἐναγόμενοι, καὶ εἴτε προσέτι ἀμρότερα τὰ μέρη εἰσὶ ξένοι ὑπήκοοι, θέλουσι προστρέχει κατ' εὐθεΐαν εἰς τὰ δικαστήρια τῆς ὑψηλῆς Κυβερνήσεως, ἐν οἷς καὶ θέλουσι διαδικάζεσθαι μὲ τὰ αὐτὰ δικαιώματα, καὶ κατὰ τοὺς αὐτοὺς ὄρους καὶ τύπους, οἷους οἱ ἰδιοκτῆται ὑπήκοοι Ὀθωμανοὶ, χωρὶς νὰ ἐπιηρεάζῃ παντελῶς τὸ διεκδικούμενον ἀντικείμενον ἢ προσωπικὴ αὐτῶν ἐθνικότης, ἐπιφυλαττομένων τῶν πρὸς τὰ ἴδια αὐτῶν ἄτομα καὶ τὰ κινητὰ αὐτῶν κτήματα κατὰ τοὺς ὄρους τῶν συνθηκῶν ἀναγομένων ἀτελειῶν.

Ἄρθρ. Γ'. Ἐν περιπτώσει πτωχεύσεως ξένου τινός, κατέχοντος κτήματα, οἱ σύνδικοι τῆς πτωχεύσεως αὐτοῦ θέλουσιν ἀναφέρεσθαι εἰς τὴν Κυβέρνησιν καὶ εἰς τὰ ἐπίσημα αὐτῆς δικαστήρια διὰ τὴν ἐκποίησην τῶν ὑπ' αὐτοῦ κατεχομέ-

νων κτημάτων, τὰ ὁποῖα, ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτῶν, καὶ κατὰ τὸν Κανονισμόν, ἐπιτρέπεται ἴν' ἀποτίσῃσι τὰ χρέη αὐτοῦ. Ὡσαύτως, ἐὰν ξένος τις ἤθελεν ἔχει ἀγωγὴν τινα διὰ μίαν ἄλλην (ἐκτὸς κτηματικῆς) ὑπόθεσιν κατὰ ἐτέρου ξένου, ἰδιοκτῆτου ἀκινήτων κτημάτων, καὶ ἤθελε κερδίσει τὴν δίκην του δι' ἀποφάσεως τοῦ προξενείου, ἀποφαινομένης τὴν ἐκποίησην τῶν κτημάτων τοῦ καταδικαζομένου ξένου (ὅσα δύνανται νὰ πληρώσῃσι τὴν χρέος αὐτοῦ), καὶ τότε πάλιν θέλει ἀπειθύνεσθαι εἰς τὴν ὑψηλὴν Κυβέρνησιν καὶ τὰ δικαστήρια αὐτῆς, καὶ ἀφ' οὗ πρῶτον ἀποδειχθῇ ὑπὸ τῶν Ὀθωμανικῶν ἀρχῶν καὶ δικαστηρίων, ὅτι τὰ κτήματα, ὧν ἐξαιτεῖται τὴν πώλησιν ὁ ἔχων λαμβάνειν, εἶναι ἐκ τῆς τάξεως ἐκείνων, ὧν ἡ πώλησις ἐπιτρέπεται κατὰ τὸν Κανονισμόν, τότε ἐκτελεῖται αὕτη.

Ἄρθρ. Δ'. Ὁ ξένος ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ διαθέσῃ καὶ δωρήσῃ τὰ κτήματά του, ὅσων ἢ μεταβίβασις καὶ δώρησις ἐπιτρέπονται. Ὅσα ὅμως δὲν ἐδωρήθησαν, ἢ διετέθησαν, ἢ ὅσα ὁ νόμος τοῦ Κράτους δὲν ἐπιτρέπει ἵνα δωρηθῶσιν ἢ διατεθῶσι, πρὸς ταῦτα θέλει ἐφαρμολέεσθαι ὁ καθεστὼς τῆς Κυβερνήσεως νόμος.

Ἄρθρ. Ε'. Ἐκαστος ξένος θέλει ἀπολαύει τῆς ὠφελείας τοῦ παρόντος Κανονισμοῦ, ἅμα ἢ Κυβέρνησις, εἰς ἣν ὑπάγεται, ἤθελε παραδεχθῇ τοὺς πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας ὑπὸ τῆς ὑψηλῆς Κυβερνήσεως προταθέντας ὄρους.

Ἴσον τοῦ παρὰ τῶν φίλων Δυναμέων
 ὑπογραφομένου Πρωτοκόλλου.

Ἐπειδὴ ἡ κατὰ τὸν νόμον παραχώρησις τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τοὺς ξένους οὐδὲν θέλει προσβάλλει τὰς διὰ τῶν συνθηκῶν καθιερωθείσας καὶ τούντεῦθεν διατηρηθησομένας ἀτελείας πρὸς τε τὰ ἄτομα καὶ πράγματα αὐτῶν, καὶ ἐπειδὴ ἡ τοιαύτη παραχώρησις τῆς ἰδιοκτησίας θέλει ἐπιφέρει τὴν ἐγκατάστασιν καὶ ἄλλων πλειόνων ἐν τῇ Ὀθωμανικῇ ἐπικρατείᾳ, ἡ ὑψηλὴ Κυβέρνησις, διὰ νὰ προλάβῃ τὰς δυσχερείας, ἃς στοχάζεται ὅτι δύναται νὰ προκαλέσῃ εἰς τινὰ μέρη ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ νόμου τούτου, ἐθεώρησε καθήκον τῆς ἵνα θέσῃ τοὺς ἀκολουθοῦντας τακτικούς ὅρους.

Καθὼς ἡ κατοικία ἐκάστου τῶν τὸ Ὀθωμανικὸν ἔδαφος κατοικούντων εἶναι ἀπαραβίβαστος καὶ ἀνεπηρέαστος, μηδενὸς δυναμένου εἰσελθεῖν ἐν αὐτῇ, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ οἰκοδεσπότου, ἢ ἄνευ τῆς παρουσίας ὑπαλλήλου τῆς Κυβερνήσεως (Ζαπίτη), φέροντος τὴν ἀπαιτουμένην πρὸς τοῦτο πδεικν, συνεπεῖα διατάγματος, ὑπὸ τῆς ἀρχῆς ἐκδοθέντος, οὕτω καὶ ἡ κατοικία τῶν ξένων ὑπηκόων εἶναι ἀπαραβίβαστος καὶ ἀνεπηρέαστος κατὰ τὴν συνθήκην, καὶ οὐδενὶ τῶν τὴν δημοσίαν εὐταξίαν ἐπιτετραμμένων ὑπαλλήλων (Ζαπιτὲ μεεμουρλερί) ἐπιτρέπεται ἢ εἰς οἰκίαν ξένου ὑπηκόου εἰσοδος, ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Προξένου, εἰς ὃν ὑπόκειται, ἢ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ.

Διὰ τῆς λέξεως κατοικία ἐννοεῖται ἡ οἰκία καὶ τὰ ἐμπεριεχόμενα ἐν αὐτῇ, οἶον, μαγειρεῖον, ἵπποστάσιον, περίβολος,

κῆπος, καὶ λοιπὰ περίφρακτα, καὶ τῇ οἰκίᾳ συνεχόμενα μέρη, τὰ δὲ ἐκτὸς τούτων δὲν λογίζονται κατοικία.

Καθὼς εἰς τὰ μέρη τὰ ἀπέχοντα ὀλιγώτερον τῶν ἐννέα ὥρῶν ἀπὸ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὅποιον εὐρίσκεται ὁ Πρόξενος, δὲν δύνανται οἱ ἐπιτετραμμένοι τὴν δημοσίαν εὐταξίαν (Ζαπιτὲ μεεμουρλερί) νὰ εἰσέλθωσιν εἰς οἰκίαν ξένου, ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Προξένου, ὡς εἴρηται, οὕτω καὶ ὁ Πρόξενος ὀφείλει νὰ παρέχῃ τὴν συνδρομὴν τοῦ τῇ ἐπιτοπίῳ Ἀρχῆ ἄνευ ἀργοπορίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρέρχηται περισσότερον τῶν ἑξ ὥρῶν διάστημα ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἐδόθη αὐτῷ εἶδησις, μέχρι τῆς ἀναχωρήσεως αὐτοῦ, ἢ τοῦ ἐπιτρόπου του· καὶ τέλος πάντων, δὲν θέλει ποτὲ ἀναβάλλεσθαι πλέον τῶν 24 ὥρῶν ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖται νὰ πράξῃ ἡ ἐξουσία. Ἐν περιπτώσει δὲ κατεπειγούσης ἀνάγκης, καὶ πρὸς ἔρευναν καὶ ἀπόδειξιν φόνου, ἀποπειρας φόνου, πυρκαϊᾶς, ἐνόπλου κλοπῆς ἐν τινὶ οἰκίᾳ κατοικουμένη, διὰ διαρρήξεως τῶν θυρῶν, ἢ νύκτωρ γενομένης, ἀνταρσίας ἐνόπλου, ἢ κιβδηλοποιίας, εἰς μέρη ἀπέχοντα ἐννέα ὥρας, ἢ καὶ περισσότερον, τῆς ἔδρας τοῦ Προξένου, δύνανται οἱ τὴν δημοσίαν εὐταξίαν ἐπιτετραμμένοι (Ζαπιτὲ μεεμουρλερί) ἐπὶ τῇ αἰτήσει τῆς ἐπιτοπίου Ἀρχῆς, ἵνα εἰσέλθωσιν εἰς οἰκίαν ξένου, συνοδευόμενοι ὑπὸ τριῶν μελῶν τοῦ Δημογεροντικοῦ Συμβουλίου, καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Προξένου ἢ τῶν ἀνθρώπων του· δύνανται δὲ νὰ πράττωσι τοῦτο, εἴτε ξένος ὑπήκοος ἤθελεν εἶναι ὁ διαπράξας τὸ ἐγκλημα, εἴτε ὑπήκοος Ὀθωμανός, καὶ εἴτε ἐντὸς εἴτε ἐκτὸς τῆς κατοικίας τοῦ ξένου ὑπηκόου ἤθελε διαπραχθῆ, εἴτε ἐν οἰωδῆποτε ἄλλω μέρει. Αἱ διατάξεις αὗται ἀφορῶσι τὰ μέρη μόνον, τὰ ὅποια λογίζονται κατοικία, ὡς ἀνωτέρω ὠρίσθη· ἔξω δὲ τῶν μερῶν τούτων ἡ Ἀστυνομία θέλει ἐνεργεῖ ἄνευ τῶν ῥηθει-

σῶν δικτάξεων· ἀλλ' ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελε κρατηθῆ ἐγκληματίας τις, ὅστις ἤθελεν εἶναι ὑπήκοος ξένος, θέλουσι διατηρεῖσθαι τὰ πρὸς τὸ ἄτομον αὐτοῦ ὀφειλόμενα προνόμια. Κατὰ δὲ τὰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις, οἷαι ὡς ἀνωτέρω ὠρίσθησαν, ὁ ὑπάλληλος, ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἔρευναν, ὁμοῦ μὲ τὰ μέλη τοῦ Δημογεροντικοῦ συμβουλίου, τὰ ὅποια ἤθελον παρευρεθῆ, ὑποχρεοῦνται νὰ συντάξωσι πρακτικὸν τῆς ἐρέυνης αὐτῶν, καὶ νὰ καθυποβάλωσιν αὐτὸ ἀμέσως εἰς τὴν Ἀρχὴν, εἰς ἣν ὑπάγονται, ἡ δὲ Ἀρχὴ αὕτη θέλει διαβιβάσει αὐτὸ εὐθὺς εἰς τὸν πλησιέστερον προξενικὸν πράκτορα τῆς ἐθνικότητος, εἰς ἣν οἰκίαν ἐγένετο ἡ ἔρευνα· περὶ δὲ τοῦ τρόπου, καθ' ὃν θέλει ἐνεργεῖ ἡ Ἀστυνομικὴ ἀρχὴ κατὰ τὰς περιστάσεις, αἵτινες ὠρίσθησαν ἀνωτέρω, θέλει δημοσιευθῆ ἀκολούθως ἰδιαιτέρος κανονισμὸς, ὀρίζων αὐτόν. Εἰς δὲ τὰ μέρη τῆς Αὐτοκρατορικῆς ἐπικρατείας, ἐν οἷς θέλει ἰσχύει ὁ δικαστικὸς τοῦ Βιλαετίου νόμος, καὶ ἄτινα ἀπέχουσι πλέον τῶν ἐννέα ὠρῶν τῆς ἕδρας τοῦ Προξένου, ἐπιτρέπεται ἵνα δικάζωνται ἐν τοῖς βαθμῶν εἰρηνοδικείων ἔχουσι δημογεροντικοῖς συμβουλίοις καὶ δικαστηρίοις τοῦ Καζᾶ καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Προξένου ἢ τοῦ ὑπαλλήλου του ὑποθέσεις ξένων ὑπηκόων, μὴ ὑπερβαίνουσαι κεφάλαιον χιλίων γροσίων, ὡς καὶ πλημμελήματα καὶ πταίσματα, μὴ ἐπιβάλλοντα πρόστιμον πλέον τῶν πεντακοσίων γροσίων, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἔχουσι τὸ δικαίωμα οἱ ξένοι ὑπήκοοι τοῦ νὰ ἐφεσιβάλλωσι τὰς, ὡς ἀνωτέρω ὠρίσται, θεωρηθείσας αὐτῶν δίκας, ἐνώπιον τῶν δικαστικῶν Συμβουλίων τῶν Σαντζακίων, ἐν οἷς ὑπάρχει Πρόξενος ἢ ἐπίτροπος αὐτοῦ. Εἰς δὲ τὰς ἐφεσιβαλλομένας ταύτας δίκας ἀπαιτεῖται ἡ παρουσία τοῦ Προξένου ἢ τοῦ ὑπαλλήλου του. Ἡ δὲ ἔφεσις θέλει ἀναστέλλει τὴν ἐκτέλεσιν τῆς προγεγονυίας ἀποφάσεως. Ἐν πάσῃ δὲ

περιπτώσει δὲν ἐπιτρέπεται ἵνα ἐκτελεῖται ἀναγκαστικῶς ἢ ὑπὸ τοὺς εἰρημένους ὅρους ἐκδοθεῖσα ἀπόφασις, ἄνευ τῆς συμπράξεως τοῦ Προξένου, ἢ τῶν ὑπαλλήλων του.

Ἡ ὑψηλὴ Κυβέρνησις θέλει ἐκδώσει εἰδικὸν Κανονισμὸν, δι' οὗ θέλει ὀρίζεται ὁ τρόπος τῆς διαδικασίας τῶν ἐχόντων δίκας, ἐν περιπτώσει, καθ' ἣν ἤθελον ἐφαρμοσθῆ αἱ διατάξεις αὗται.

Οἱ ξένοι ὑπήκοοι, ὅπου καὶ ἂν ᾧσι, θὰ ἔχουσι τὴν ἀδειαν ἵνα θεωρῶσιν αὐτοὶ μόνοι, καὶ ἄνευ τῆς παρουσίας τοῦ Προξένου, ἐν τοῖς Δημογεροντικοῖς συμβουλίοις καὶ τοῖς δικαστηρίοις τοῦ Καζᾶ, μίαν διαφορὰν, μὴ ὑπερβαίνουσαν τὴν ἀρμοδιότητα αὐτῶν, ἐπιφυλαττομένου αὐτοῖς τοῦ δικαίωματος τῆς ἐφέσεως, καθ' ἣν θέλει εἶναι παρὼν ὁ Πρόξενος, ἢ ὁ ὑπάλληλος αὐτοῦ· ἀπαιτεῖται ὅμως ὅπως, πρὶν ἢ τεθῆ εἰς διαδικασίαν εἰς ξένος, διαδηλώσῃ ἐγγράφως τὴν συγκατάθεσίν του εἰς τὸ νὰ διαδικασθῆ καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Προξένου· αἱ διατάξεις αὗται δὲν ἀφορῶσι τὰς δίκας, τὰς ἐχούσας σχέσιν μὲ τὸ ζήτημα τῶν κτημάτων· ἐκεῖναι θέλουσι θεωρεῖσθαι καὶ δικάζεσθαι κατὰ τοὺς ὅρους, οὓς ὀρίζει ὁ εἰδικὸς περὶ κτημάτων Κανονισμὸς.

Καθόσον οἷτε Ὁθωμανοὶ ὑπήκοοι καὶ οἱ ξένοι θέλουσι χαίρει τὸ δικαίωμα τοῦ παραστήσαι ἑαυτοὺς ἀνευθύνους ἐν τῇ διαδικασίᾳ ἐνώπιον τῶν Ὁθωμανικῶν δικαστηρίων, ὅποια δὲποτε καὶ ἂν ἤθελεν ἦναι ἡ δίκη αὐτῶν, οὕτω καὶ ἡ διαδικασία αὐτῶν θέλει γίνεσθαι δημοσίᾳ.

Ἐπειδὴ οἱ ἀνωτέρω συμβιβαστικοὶ ὅροι θέλουσιν ἰσχύει μὲχρι τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ἀρχαίων συνθηκῶν, ἡ ὑψηλὴ Κυβέρνησις ἐπιφυλάττει τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ προσκαλέσῃ τὰς φίλας Δυνάμεις εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ πράγματος, διὰ ν' ἀποφασίσωσιν ἀκολούθως τὸ ζήτημα ὁμοφώνως.

3 Σεπτιούλ-Ἀχρ, 1285.

1868.